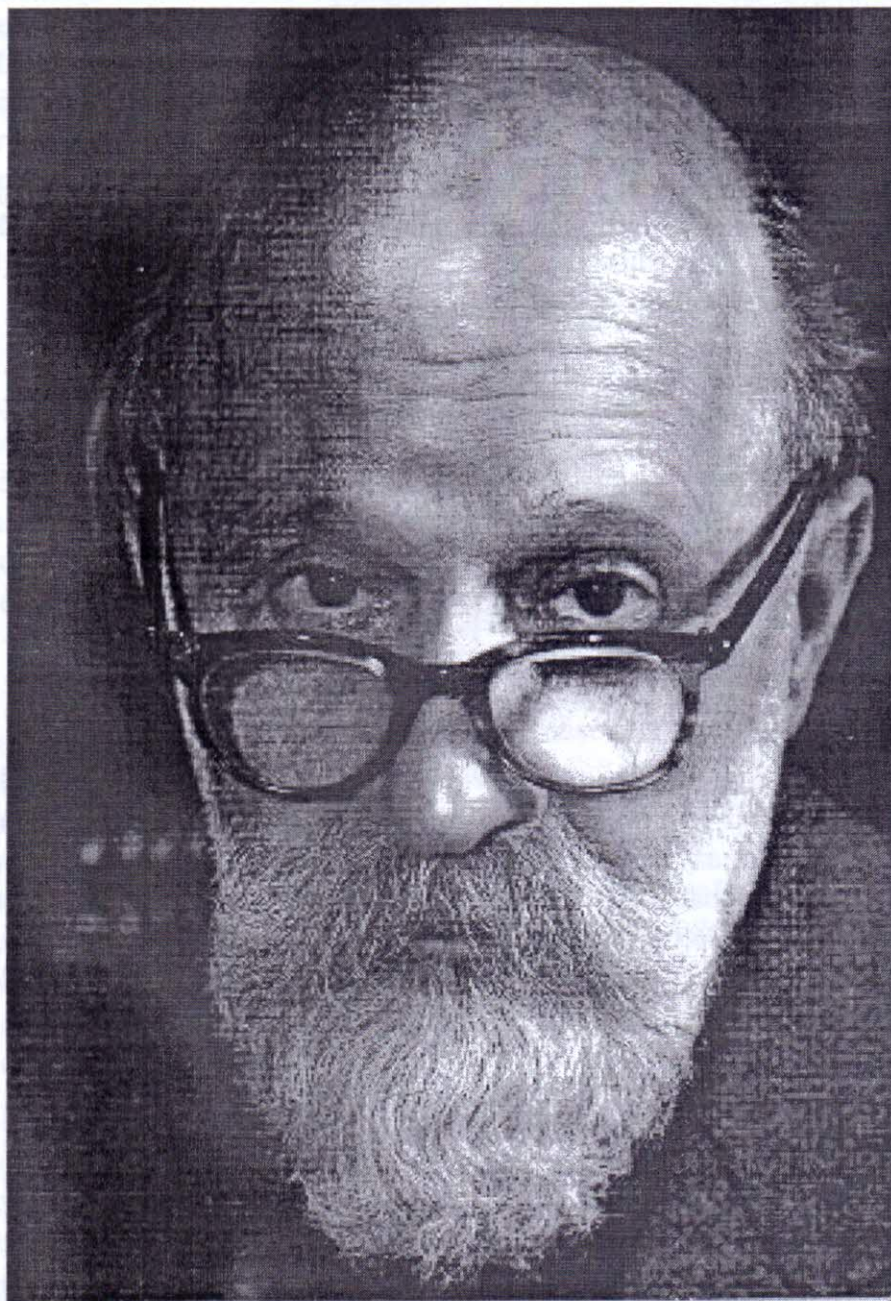

Barcsaysok Lapja

9. évfolyam 1. szám
2010. február

**110 éve született iskolánk névadója:
Barcsay Jenő**

A TARTALOMBÓL:

KEDVCSINÁLÓ 2

ÉLETKÉPEK 2
A GYERMEK
BARCSAY

A MESTER 4
BARCSAY

BALOGH LÁSZLÓ 6
MŰTERMÉBEN JÁR-
TUNK

ISKOLAI KÖRKÉP 8

2009 A CSILLAGÁ- 10
SZAT ÉVE VOLT

BARCSAY-TOTÓ 12

„MODERN
FESTŐINK KÖZÜL
TALÁN BARCSAY

A
LEGMARKÁNSABB
EGYÉNISÉG. SEM
ISKOLÁHOZ, SEM
IRÁNYZATHOZ
NEM TARTOZIK,
DE MŰVEIN
LÁTSZIK A LÉLEK
KULTURÁLTSÁGA.

NYITOTT
SZEMEKKEL,
ÉRZÉKENYEN ÉL
A VILÁGBAN,
GYARAPÍTJA
TUDÁSÁT ÉS
TÖKÉLETESÍTI
MESTERSÉGÉT.

FEJLŐDÉSI
VONALA NEM
MUTAT HIRTELEN
ÍVELÉST, SAJÁT
TAPASZTALATAIN
OKUL, SZINTE A
MEGSZÁLLOTAK
HITÉVEL FESTI
KÉPEIT.”

KASSÁK LAJOS

Kedvcsináló

Kedves Barcsaysok!

Elkészült a 2010/2011-es tanév első lapszáma. Amint azt a címlapon is olvashatjátok, idén Barcsay Jenő születésének 110. évfordulóját ünnepljük. Ezen jeles évforduló alkalmából ezt a kiadványt iskolánk névadójának szenteljük. Az elkészült beszámolók segítségével bepillantást nyerhettek a nagy művész gyermekkorába, későbbi életébe, munkásságába és láthatjátok azt is, hogy milyen óriási hatással volt az őt követő festőgenerációkra. A BIG kiállító művészeinek megható vallomásai és Balogh László visszaemlékezése is tükrözik azt a szeretetet, ami Barcsayt körülvette.

Természetesen nem hiányozhatnak az iskolai események hangulatjelentései sem. Ezeket az újság második felében olvashatjátok. Kellemes időtöltést kívánunk az iskolaújság szerkesztői: a 6. évfolyamosok.

Életrépek

A gyermek Barcsay

Részletek Kabdebó Lóránt: *Elveszett otthonok* c. írásából

Nagy szeretettel gondolok mindig vissza édesanyám bátyjának családjára. Miklós bácsi 15 évvel idősebb volt az én anyámnál. Tulajdonképpen mondhatnám azt is, hogy nevelője is volt, hiszen édesanyám árva lány volt. Miklós bácsi gondoskodott öröla is. Az én anyám nevelte a Miklós bácsi fiát Gerőt. Ott ismerkedett meg apámmal, Barcsay Boldizsárral, aki már akkor is mindig szomorkás ember volt. Apám segédjegyző volt Miklós bácsinál.

☞

Mindig boldogok voltunk, amikor a szüleink elhatározták, hogy meggyünk Miklós bácsiékhoz, meglátogatjuk a Kabdebó családot Vasasszentivánon. Az nekünk ünnepet jelentett. Nagyon szerettük azt az utat, amelyet meg kellett tennünk az apám kétlovas kocsiján. Ezzel tettük meg a 25 kilométert. Amint kiértünk Katona községből a mezőség legsárosabb, legelhagyatottabb falujából, amely nekem így is nagyon kedves, a gyerekkori emlékeimmel együtt, három kilométert kellett megtennünk. Ha sár volt, akkor nehezen tudtunk onnan kijutni, csak ökrös szekér volt képes arra, hogy a három kilométert megtegye, és kijussunk az országútra...

☞

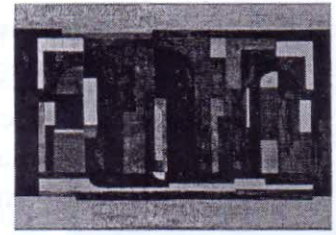
...Mi négyen voltunk testvérek. A legidősebb volt Barcsay Mária—Mariska, így neveztük otthon—nővérem. Azután következtem én, utánam pedig Dezső öcsém, ő 1903-ban született, az orvosi egyetemet végigcsinálta, és szegény 27 éves korában, hosszas szenvedés után halt meg. A legfiatalabb pedig Erzsike húgom, akit mindenki szeretett és szeret most is. Neki volt a legnehezebb élete. Mindenkiért megtett mindent, mindenkin segített és mindenkit szeretett. Az anyánkért mindent megtett, annyira, hogy sokszor az volt az érzésem, hogy előbb hagyja el ezt a golyóbist, mint az édesanyánk. Ilyen önfeláldozó volt Erzsike...

...Én közepes tanuló voltam. Nem buktam meg soha. Kielégítő bizonyítványaim voltak. Csak azzal foglalkoztam behatóbban, ami élvezetet nyújtott nekem—a rajz, az ének, meg a torna. (A nagyon reális tárgyakat, mint például a matematikát—nem matematika volt, hanem akkor még számtan—utáltam. Ma se tudok számolni.) Az én testvéreim, Mariska nővérem és Dezső kitűnő tanulók voltak, de a legeszesebb Erzsike volt...

...1919-ben menekülnöm kellett otthonról. Erről nem szívesen beszélek, csak annyit mondhatok, hogy másokért, mások miatt sokat kellett szenvednem, olyan dolgokkal vádoltak, amiket nem én követtem el. Változások voltak, és akkor bizonyos szerencsétlenségek történtek, és a katolikus templom porig égett, nem minden ok nélkül, mert muníciót találtak ott. Engem vettek elő—mert én szoktam a templomba be-bejárni harmóniumozni—, hogy én követtem el olyasvalamit, amiből ez a szerencsétlen tűz keletkezett, aminek martaléka lett a katolikus templom. Kínóztak, ütöttek, vertek is. Én csak az igazat mondhattam, azt, hogy én nem tudom, hogy ki volt, én nem voltam, és hát kitartottam emellett—nem kellett kitartanom, mert mást nem is mondhattam. (Csak később, a véletlen folytán Párizsban, a Café Dome-ban tudtam meg, ki volt az igazi tettes.) És a végén elengedtek azzal a rövid mondattal, hogy soha többé Erdély területére a lábam ne tegyem be. És azt mondtam, hogy nem fogom soha többé ide betenni a lábam. Három évig kibírtam. De három év után a szüleimet meglátogattam. Ez alatt a három év alatt a szüleim nem tudtak rólam, hogy élek-e, vagy már régen elmentem máshová, a föld alá. Boldog voltam, hogy végre haza kerülhettem.

Tudtad-e?

A Barcsay Jenő Emlékenekar a Magyar Képzőművészeti Egyetem hivatalos zenekara. A zenekar gyökerei a '70-es évekig nyúlnak vissza, de a csapat végső formáját csak harminc év hallgatás után érte el. A névválasztás tiszteletadás a mester, Barcsay Jenő emléke előtt.

A zenekar hivatalos honlapja:

<http://barcsayzenekar.hu/>

